

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 03/14

Arbitraal vonnis in de zaak van:

A., oogarts,
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigde: mr. P.J.M. von Schmidt auf Altenstadt,

tegen

de stichting **B. Ziekenhuis**,
gevestigd te Z.,
verweerster,
gemachtigde: mr. J.H. Hubben.

1. De voortzetting van het geding

- 1.1 Bij brief van 24 juni 2004 heeft de gemachtigde van eiser geantwoord op de vraag van de griffier over de stand van zaken bij de na het tussenvonnis van 12 januari 2004 in gang gezette mediation. De gemachtigde van de stichting heeft daarop bij brief van 16 augustus 2004 gereageerd.
- 1.2 Bij brief van 6 oktober 2004, met producties, heeft de gemachtigde van de stichting aan het Scheidsgerecht bericht dat de mediation was mislukt. De gemachtigde van eiser heeft op deze brief een reactie gegeven bij schrijven van 14 oktober 2004, waarbij een aantal producties is overgelegd.
- 1.3 De plv. griffier van het Scheidsgerecht heeft bij brief van 27 oktober 2004 aan partijen voorgesteld dat het Scheidsgerecht, in verband met de ziekte van de voorzitter in de samenstelling als aan het slot van dit vonnis is vermeld, een nieuwe mondelinge behandeling zou houden, waarbij ook de heren C. en G. aanwezig zouden zijn.
- 1.4 De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 2 februari 2005 producties overgelegd. De gemachtigde van de stichting heeft bij brief van 3 februari 2005 eveneens nieuwe producties in het geding gebracht.
- 1.5 De nadere mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 9 februari 2005. Eiser was aanwezig met zijn gemachtigde en was vergezeld van de oogarts G.. De stichting was opnieuw vertegenwoordigd door haar algemeen directeur D. en door de directie-secretaris en werd bijgestaan door haar gemachtigde. De heer C. was niet aanwezig. Partijen hebben de wederzijdse standpunten doen toelichten aan de hand van pleitnotities die zijn overgelegd.

2. De verdere beoordeling van het geschil

- 2.1 Het Scheidsgerecht verwijst naar en blijft bij hetgeen is overwogen en beslist in zijn tussenvonnis van 12 januari 2004.
- 2.2 De door partijen beproefde mediation is mislukt. Zoals gebruikelijk is, hebben partijen afgesproken dat geen mededeling zal worden gedaan over de inhoud van de besprekingen. Het Scheidsgerecht onderschrijft dit uitgangspunt. De vraag aan wie te wijten is dat de mediation geen oplossing heeft gebracht, kan (en mag) daarom niet worden beantwoord.
- 2.3 De primaire vordering van eiser strekt ertoe dat het Scheidsgerecht de stichting zal opdragen de refractiechirurgische werkzaamheden voor zover deze in het kader van een private onderneming worden verricht binnen haar ziekenhuis niet langer toe te staan. Deze vordering is op de hierna in 2.4 en 2.5 vermelde gronden niet toewijsbaar.
- 2.4 Tussen partijen is niet in geschil dat de stichting bevoegd was, en nog steeds bevoegd is, toestemming te verlenen tot de hier bedoelde werkzaamheden die in het kader van een private onderneming worden verricht door een oogarts die tevens is toegelaten tot haar ziekenhuis voor de uitoefening van een reguliere praktijk. Haar bestuur zal bij het nemen van de beslissing al dan niet toestemming te verlenen rekening moeten houden met een aantal uiteenlopende belangen die het tegen elkaar moet afwegen, waarbij aan de stichting een ruime mate van vrijheid moet worden gelaten. Daarom is in dit geding een terughoudende beoordeling aangewezen. Voorts moet worden opgemerkt dat degene aan wie toestemming is verleend, niet in deze procedure is betrokken (en ook niet had kunnen worden betrokken) zodat ook daarom terughoudendheid past bij een veroordeling tot het intrekken van aan deze verleende toestemming.
- 2.5 Bij het verlenen van de toestemming zal de stichting ook met de belangen van eiser rekening moeten houden. Wat eiser en eventueel andere medische specialisten betreft zal de stichting in het bijzonder erop moeten toezien dat haar toestemming tot het verrichten van private werkzaamheden in het ziekenhuis niet tot gevolg heeft of kan hebben dat deze specialisten in de uitoefening van hun praktijk in het ziekenhuis worden benadeeld of onredelijk worden belemmerd. Alleen echter indien zou komen vast te staan dat deze benadeling zo ernstig is dat voortzetting van de private werkzaamheden niet meer kan worden geduld, zou een veroordeling als door eiser gevraagd toewijsbaar kunnen zijn. Daartoe is door eiser echter niet voldoende aangevoerd. Aannemelijk is wel dat eiser en zijn collega G., die inmiddels als vierde oogarts is toegelaten, enig nadeel ondervinden van de private praktijk van C., maar dat nadeel is niet voldoende ernstig voor een zo ver strekkend verbod als eiser vordert. Ten slotte laat het Scheidsgerecht bij zijn oordeel meewegen dat de situatie zich inmiddels zodanig heeft gewijzigd dat zich een aantal ontwikkelingen, waaronder de vermindering van de toelating van C. en H., en de toelating van G. als vierde oogarts, heeft voorgedaan die moeilijk omkeerbaar zijn en daarom eraan in de weg staan dat de stichting wordt veroordeeld de door haar verleende toestemming weer in te trekken.

- 2.6 Het Scheidsgerecht blijft, onder verwijzing naar rov. 4.2 van zijn tussenvonnis, van oordeel dat de stichting gehouden is al het mogelijke te doen en/of na te laten wat nodig is om eiser in staat te stellen op een verantwoorde en behoorlijke wijze zijn praktijk in haar ziekenhuis uit te oefenen. Het Scheidsgerecht stelt vast dat de stichting daartoe inmiddels daadwerkelijk een aantal stappen heeft ondernomen, waaronder een (tijdelijke) ruimtelijke scheiding van de praktijk van C. en H. van die van eiser en G. en het opleggen van een samenwerkingsregeling die ook voorziet in achterwacht en waarneming, zij het dat eiser bezwaar heeft tegen de door de stichting opgelegde regeling. Van belang is ook dat de adjunct-directeur zorg belast is met de opdracht ervoor te zorgen dat overleg wordt gevoerd tussen de oogartsen, die daartoe uiteraard ook een eigen verantwoordelijkheid dragen, en dat door het NOG een spoedvisitatie zal plaatsvinden. Het feit dat inmiddels deze maatregelen getroffen zijn, leidt mede tot het hiervoor gegeven oordeel dat het door eiser gevraagde verbod niet toewijsbaar is.
- 2.7 De stichting heeft daarmee evenwel niet ten volle aan haar verplichtingen jegens eiser voldaan. In de eerste plaats was de stichting gehouden eiser en zijn collega serieus te betrekken in de evaluatie van de refractiechirurgie. Dit is niet gebeurd. Uit de overgelegde stukken valt geen andere conclusie te trekken dan dat de stichting de kritiek op de beide concepten van het evaluatierapport in feite bijna volledig heeft genegeerd en zich niet redelijk heeft opgesteld. Daaraan kan niet afdoen dat eiser is uitgenodigd voor een gesprek met de algemeen directeur waaraan eiser – ook als met hem geen afspraak was gemaakt – wellicht beter zijn medewerking had kunnen verlenen. De stichting heeft immers door haar opstelling bij eiser het vertrouwen weggenomen dat ook werkelijk naar hem zou worden geluisterd. De hiervoor vermelde concept-rapporten hebben kennelijk ook bij het bestuur van de medische staf zodanige vragen doen rijzen dat mede op deze grond betwifteld kan worden of de stichting de bezwaren van eiser wel voldoende heeft laten meewegen. Ook de gang van zaken met betrekking tot de schorsing en overplaatsing van een polikliniekassistente zonder overleg met eiser en de vertraging van de toelating van een vierde oogarts wijzen erop dat de stichting de positie en de belangen van eiser onvoldoende in het oog houdt en doen afbreuk aan het vertrouwen dat eiser in haar juiste beleid mag stellen.
- 2.8 Voorts is voldoende komen vast te staan dat de stichting heeft meegewerkt aan een uitbreiding van de refractiewerkzaamheden. Anders dan in de overeenkomst van 5 juni 2003 is bepaald, vinden deze werkzaamheden in omvangrijke mate plaats tijdens de normale spreekuurtijden in het ziekenhuis. Eiser heeft gesteld, en de stichting heeft niet gemotiveerd weersproken, dat C. vaak op vijf dagdelen per week doende is met de private praktijk en dat in verband daarmee een onevenredig groot aantal reguliere patiënten in de resterende spreekuren moet worden gezien en behandeld. De scheiding tussen private en andere patiënten wordt daardoor bovendien onduidelijk. Eiser en zijn collega ondervinden ook van dit een en ander nadeel, omdat reguliere patiënten die niet voldoende aandacht hebben gekregen, ook patiënten uit de private praktijk van C. zich met nazorgvragen tot hen wenden en zij bovendien ook de meer complexe en tijdrovende klachten te behandelen krijgen. Door onvoldoende scheiding van de private en de reguliere praktijk wordt tevens onduidelijk voor welke doeleinden personeel wordt ingezet. Daardoor bestaat de kans dat eiser en zijn collega geen althans aanmerkelijk minder adequate ondersteuning krijgen in het ziekenhuis dan zij hadden gehad als geen private activiteiten zouden hebben plaatsgevonden.

- 2.9 Ter zitting is gebleken dat voor de refractiechirurgie niet is voorzien in een achterwacht. De stelling van de stichting dat deze wordt verzorgd door het I.-ziekenhuis is onjuist. Het I.-ziekenhuis biedt geen andere steun dan een noodopvang zoals in ieder ander ziekenhuis ook wordt geboden. De verwijzing naar de correspondentie hierover is misplaatst, nu feitelijk geen sprake is van een achterwacht voor de private praktijk.
- 2.10 Ten slotte is het Scheidsgerecht van oordeel dat eiser van de stichting mag verwachten dat deze – waar dat hard nodig is – de goede samenwerking tussen de oogartsen bevordert in die zin dat deze op een gelijkwaardige manier worden behandeld en dat ook aan de oogarts die mede een private praktijk in het ziekenhuis uitoefent, de eis wordt gesteld dat deze daartoe alleen bevoegd is voor zover hij voldoet aan zijn verplichtingen als toegelaten medisch specialist die met name het belang van een goede zorgverlening behoort te dienen. Tot de eisen van een goede zorgverlening behoort in het bijzonder dat deze oogarts met zijn collega's in het ziekenhuis tot een samenwerking dient te komen die beantwoordt aan de gebruikelijke professionele maatstaven en op gelijke wijze deelt in de gevraagde medische zorgverlening.
- 2.11 De stichting zal de nodige maatregelen moeten nemen om te voorkomen dat de reguliere praktijk van de oogartsen in haar ziekenhuis nadeel ondervindt van de uitoefening van de private praktijk van C.. Bij gebreke van een daarop gerichte vordering kan het Scheidsgerecht deze maatregelen niet verder specificeren. Het Scheidsgerecht gaat ervan uit dat partijen in goed overleg met elkaar aan het na te melden gebod uitvoering zullen geven. Eiser zal op zijn beurt zich moeten matigen in zijn (schriftelijke) reacties aan het bestuur van het ziekenhuis en zich meer dan hij tot nu toe heeft gedaan voor constructief overleg moeten openstellen. Ten slotte zal ook de voorgenomen visitatie meer helderheid kunnen verschaffen over de voorwaarden waaronder de toestemming tot het voeren van een private praktijk als hier bedoeld wordt, aanvaardbaar is.
- 2.12 Uit het vorenstaande volgt dat de subsidiaire vordering van eiser toewijsbaar is in die zin als hierna onder 5 te vermelden. Voor het overige zijn de vorderingen van eiser niet toewijsbaar. Nu beide partijen gedeeltelijk in het ongelijk gesteld worden, is er reden voor na te melden verdeling van de kosten, waaronder ook worden gerekend de kosten van de in het kader van deze procedure beproefde mediation.

3. De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis:

- 3.1 De primaire vordering van eiser wordt afgewezen.
- 3.2 De stichting wordt veroordeeld met inachtneming van hierover onder 2.7 tot en met 2.11 is overwogen zodanige maatregelen te nemen dat de reguliere zorgverlening van de vakgroep Oogheelkunde in het ziekenhuis niet negatief wordt beïnvloed door de werkzaamheden in de private (refractiechirurgie-) praktijk.
- 3.3 Verstaat dat de kosten van de naar aanleiding van het tussenvonnis tussen partijen beproefde mediation – vastgesteld op een bedrag van € 20.681,02 – door beide partijen zullen worden gedragen, ieder voor de helft.
- 3.4 Bepaalt dat de kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 7.700,00, voor rekening komen van beide partijen ieder voor de helft en zullen worden verhaald op het door eiser gestorte voorschot, zodat eiser van de stichting een bedrag van € 3.850,00 te vorderen heeft.
- 3.5 Bepaalt dat ieder van partijen voor het overige de eigen kosten draagt.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 2 maart 2005, door mr. A. Hammerstein, als voorzitter, mr. T. van den Akker en drs. H.C. van Soest, met bijstand van mr. A.C. de Die, griffier.